

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **L. S. S.**, zast. JUDr. Annou Vyhlídkovou, advokátkou, se sídlem Gočárova 535, Hradec Králové, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2016, č. j. 5 A 73/2016 – 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anně Vyhlídkové, advokátce, se sídlem se sídlem Gočárova 535, Hradec Králové, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 1.573 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobou ze dne 22. 12. 2015, podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, následně doplněnou podáními ze dne 5. 2. 2016, 8. 2. 2016, 1. 3. 2016, 23. 3. 2016 a 31. 3. 2016, se žalobkyně domáhala, aby krajský soud uložil žalované povinnost

vyplatit žalobkyni v hotovosti plný invalidní důchod (dále též „důchod“) a úrok z prodlení za období od listopadu 2013 do března 2016 na základě prokázání totožnosti žalobkyně jejím rodným listem. V doplnění žaloby ze dne 23. 3. 2016 učiněném prostřednictvím JUDr. Anny Vyhlíkové, advokátky, která byla ustanovena zástupkyní žalobkyně usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 14. 3. 2016, č. j. 65 Na 4/2015 – 27, žalobkyně mimo jiné uvedla, že se domáhá ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

[2] Žalobkyně uvedla, že jí od listopadu 2013 není vyplácen invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, protože nemá občanský průkaz. V této souvislosti odkázala na věc vedenou pod sp. zn. 65 A 48/2014 u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci, jejímž předmětem bylo vydání občanského průkazu s údaji o trvalém bydlišti žalobkyně; v této věci byla podána ústavní stížnost. Žalobkyně odmítá převzít občanský průkaz s dle jejího názoru nesprávným údajem o trvalém pobytu, neboť si nemůže nechat ukrást svůj družstevní byt. Uvedla, že správná adresa jejího trvalého pobytu je T. 480, H. Žalobkyně požadovala po žalované, aby jí byl důchod vyplácen v hotovosti na pokladně žalované na základě rodného listu, který je superlegalizovaný. Žalovaná však takovou výplatu důchodu odmítla s tím, že žalobkyně je povinna se prokázat platným občanským průkazem a současně odmítla výplatu v hotovosti, neboť tu je ochotna připustit jen v případě, že by se jednalo o chybu na její straně. Žalovaná žalobkyni sdělila, že výplatu provede jen prostřednictvím České pošty s. p. (dále též „Česká pošta“). To je však pro žalobkyni nepřijatelné, neboť u České pošty se musí prokázat občanským průkazem, který nemá. Jedná se tedy o neřešitelnou situaci, kdy žalobkyně je stále bez prostředků, žalovaná je nečinná a odvolává se na své vnitřní postupy a předpisy.

[3] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 30. 3. 2016, č. j. 65 Na 4/2015 – 42, věc postoupil Městskému soudu v Praze, který žalobu rozsudkem ze dne 29. 7. 2016, č. j. 5 A 73/2016 – 53, zamítl a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ustanovené zástupkyni žalobkyně se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč.

[4] Z obsahu správního spisu městský soud zjistil, že rozhodnutím žalované ze dne 19. 8. 2010 byl žalobkyni ode dne 9. 1. 2009 přiznán plný invalidní důchod s tím, že od 1. 1. 2010 se plný invalidní důchod považuje za důchod pro invaliditu třetího stupně; současně bylo rozhodnuto, že důchod žalobkyni náleží do 28. 2. 2010 a že po kontrole jejího zdravotního stavu bude rozhodnuto o uvolnění výplaty. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2011 žalovaná rozhodla o uvolnění invalidního důchodu žalobkyně od 1. 3. 2011. Z oznámení o výplatě důchodu je patrné, že pravidelná výplata důchodu v částce 6.542 Kč, po srážce 2.430 Kč, bude žalobkyni vyplácena od března 2011 prostřednictvím České pošty, a to vždy 10. dne v měsíci. Z přípisu ředitelky odboru interního auditu a kontroly Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30. 9. 2015 adresovaného žalobkyni (i z detailu výplaty Konta příjemce) je zřejmé, že žalobkyni byl naposledy vyplácen důchod v říjnu 2013 za období do 9. 11. 2013. Jednotlivé splátky invalidního důchodu za období od 10. 11. 2013 do 9. 5. 2014 byly žalobkyni poukázány prostřednictvím důchodové služby České pošty, avšak žalobkyně si splátky nepřevzala. Žalobkyni bylo rovněž oznámeno, že vzhledem k tomu, že si splátky nepřebírá, rozhodla žalovaná o pozastavení výplaty splátek invalidního důchodu a jejich deponování. K vyplacení deponovaných částek

pokračování

prostřednictvím České pošty je nutné prokázat svou totožnost platným občanským průkazem nebo cestovním pasem.

[5] V rámci posouzení věci městský soud v první řadě uvedl, že podle označení žaloby se žalobkyně domáhá ochrany proti nečinnosti, podle petitu se však domáhá vyplacení plného invalidního důchodu, tj. určitého faktického konání. Městský soud se proto z důvodu zachování práv žalobkyně žalobou nejprve zabýval, jako by se jednalo o žalobu na ochranu proti nečinnosti, a následně, jako by šlo o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalované. Konstatoval, že žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se lze úspěšně domáhat ochrany pouze, má-li žalobce na vydání rozhodnutí či osvědčení právní nárok, tzn. existuje-li na straně správního orgánu povinnost ve věci samé rozhodnout, či určitou skutečnost osvědčit.

[6] V posuzované věci však s žalobkyní žádné správní řízení ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nebylo zahájeno. Invalidní důchod ve stanovené výši byl žalobkyni přiznán rozhodnutím žalované ze dne 19. 8. 2010, resp. rozhodnutím ze dne 1. 2. 2011, jímž žalovaná invalidní důchod žalobkyně uvolnila. Výplata jednotlivých splátek invalidního důchodu poté probíhá automaticky (bez nutnosti vydávání jakéhokoli dalšího rozhodnutí ve věci), v souladu s oznámením o výplatě důchodu. S ohledem na shora uvedené městský soud uzavřel, že žalobkyni nesvědčilo právo domáhat se ochrany proti nečinnosti, neboť ve věci nebylo zahájeno správní řízení, a žalovaná tedy neměla žádnou povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení.

[7] Městský soud se dále zabýval tím, zda je možno nevyplacení důchodu žalobkyně v hotovosti na pokladně žalované na základě předložení superlegalizovaného rodného listu, kvalifikovat jako nezákonný zásah ve smyslu ustanovení § 82 s. ř. s. S ohledem na relevantní právní úpravu dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná postupovala zcela v souladu se zákonem, když žalobkyni zasílala invalidní důchod prostřednictvím provozovatele poštovních služeb – České pošty. Zákon totiž neobsahuje žádné ustanovení o povinnosti, popř. možnosti vyplacení důchodů v hotovosti v sídlech orgánů sociálního zabezpečení, jimiž jsou zejména Česká správa sociálního zabezpečení či okresní správy sociálního zabezpečení, a žalovaná proto nemusí být k takovým úkonům organizačně, personálně ani materiálně vybavena.

[8] Městský soud dále uvedl, že k bezproblémové výplatě důchodových dávek je nutné nejen řádné plnění povinností na straně správního orgánu spočívající ve správném vypočtení výše důchodu a poukázání této částky konkrétnímu příjemci důchodu, ale též nezbytná součinnost poživatele důchodu. Žalobkyně však potřebnou součinnost z vlastní vůle neposkytla; nebyla ochotna vyřídit si platný průkaz totožnosti (například občanský průkaz), po jehož předložení by bylo postaveno nájisto, že dávky jsou skutečně vypláceny žalobkyni jakožto oprávněnému příjemci invalidního důchodu. Nastalá situace tedy nebyla způsobena pochybením na straně žalované, nýbrž neplněním zákonných povinností žalobkyní; ostatně ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, výslovně stanoví povinnost mít občanský průkaz všem občanům, kteří dosáhli věku 15 let a mají trvalý pobyt na území České republiky.

[9] Průkazem totožnosti se podle § 36 odst. 5 správního řádu rozumí doklad, který je veřejnou listinou a v němž je uvedeno jméno a příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě bydliště mimo území České republiky a z něhož je patrná i podoba, popřípadě jiný údaj umožňující správnímu orgánu identifikovat osobu, která doklad předkládá, jako jeho oprávněného držitele. Odborná literatura v této věci zaujala stanovisko, že „*průkazem totožnosti není průkaz bez fotografie jeho držitele, a to i přesto, že se bude jednat o veřejnou listinu, která obsahuje veškeré zákonem předepsané obsahové náležitosti. (...) Veškeré náležitosti podle tohoto ustanovení splňuje při striktním výkladu pouze občanský průkaz (nikoli potvrzení o občanském průkazu). Slova „popřípadě jiný údaj umožňující správnímu orgánu identifikovat osobu“ však lze chápat jako možnou náhradu za jiný údaj zde uvedený – například údaj o místu trvalého pobytu lze nahradit údajem o státním občanství a za průkaz totožnosti ve smyslu správního řádu by tedy mohl být považován rovněž cestovní pas. Podle některých názorů lze za průkaz totožnosti považovat rovněž kombinaci více dokladů, které jsou veřejnou listinou a splňují dohromady všechny předepsané náležitosti. Vzhledem k základním zásadám činnosti správních orgánů, podle kterých má být veřejná správa chápána jako služba veřejnosti a dotčeným osobám má být vycházeno vstřícně, by podle našeho názoru také ustanovení § 36 odst. 4 mělo být vykládáno ve prospěch účastníků a tento výklad by měl být připuštěn.*“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 174–175.).

[10] Dle názoru městského soudu rodný list výše jmenované zákonné požadavky nesplňuje, neboť neobsahuje údaje o podobě, svým obsahem tak neumožňuje ověřit totožnost osoby a není proto způsobitelným průkazem totožnosti žalobkyně. Na uvedeném závěru nemění nic ani skutečnost, že si žalobkyně nechala svůj rodný list tzv. superlegalizovat; jedná se totiž o pouhé ověření pravosti podpisů a otisků úředních razítek a pečeti na předmětné listině. Ani superlegalizovaný rodný list tedy beze zbytku nesplňuje veškeré náležitosti průkazu totožnosti požadované ustanovením § 36 odst. 5 správního řádu, a nemůže tak sloužit jako doklad k prokázání totožnosti žalobkyně.

[11] Městský soud s ohledem na výše uvedené uzavřel, že žalovaná nepochybila, když nepřistoupila na vyplácení invalidního důchodu žalobkyni na základě předložení jejího rodného listu a nedopustila se tak nezákonného zásahu, tvrzeného žalobkyní.

[12] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku městského soudu podala kasační stížnost. Stěžovatelka namítala, že žalovaná ve věci nevydala žádné rozhodnutí, ale odmítá vyplatit stěžovateli v hotovosti důchod, s odůvodněním, že stěžovatelka nemá platný občanský průkaz, kterým by prokázala svoji totožnost. Občanský průkaz stěžovatelka nemá, protože nesouhlasí s údaji v něm uvedenými (údaje podle stěžovatelky neodpovídají skutečnému stavu). Občanský průkaz není jediným dokladem prokazujícím totožnost občana. Stěžovatelka dále považuje za nespravedlivé, aby pouze Česká pošta mohla vyplácet dávky důchodového pojištění v hotovosti. Poukázala na skutečnost, že v srpnu 2010 a únoru 2011 jí byly dávky v hotovosti vyplaceny na pokladně žalované a zmínila, že postupem žalované je krácena na svých právech, bez prostředků a nachází se v sociální nouzi. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2016, č. j. 5 A 73/2016 – 54, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatelka dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[16] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda žalovaná postupuje správně a nedopouští se nezákonného zásahu, když žalobkyni nevyplácí invalidní důchod.

[17] Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyni byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, který však od listopadu 2013 nebyl stěžovatelce vyplácen, neboť stěžovatelka není schopna prokázat svou totožnost platným průkazem totožnosti.

[18] Z rozhodné právní úpravy [§ 5 písm. a) bod 1. zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, § 64 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění], na kterou přílehavě poukázal již městský soud, vyplývá, že žalovaná vyplácí důchody v hotovosti, na žádost příjemce důchodu je možno důchod poukázat na účet u banky nebo spořitelního a úvěrního družstva. Podle § 116b zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení výplaty dávek důchodového pojištění v hotovosti zprostředkuje držitel poštovní licence. Důchody v hotovosti proto vyplácí Česká pošta, s.p., neboť je podle bodu 2 přechodných ustanovení k čl. II. zákona č. 221/2012 Sb., držitelem poštovní licence (obsahem této licence je podle § 21 odst. 2 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách povinnost zajistit všeobecnou dostupnost některých nebo všech základních služeb na celém území České republiky nebo na jeho části) ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do 31. 12. 2017. Za podmínek stanovených v § 116c zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení pak poživatelům důchodů, umístěným v ústavech sociální péče s celoročním pobytem, provádějí výplatu dávek důchodového pojištění v hotovosti tyto ústavy, což však není případ stěžovatelky. Stěžovatelka nevyužila ani možnost nechat si vyplácet důchod na bankovní účet a domáhala se jeho vyplácení v hotovosti na poště. Příjemce důchodu je z povahy věci povinen při výplatě důchodu v hotovosti na poště prokázat svou totožnost, neboť musí být ověřeno, že důchod je vyplácen právě oprávněné osobě. Průkaz totožnosti je definován v § 36 odst. 4 správního řádu jako doklad, který je veřejnou listinou, v němž je uvedeno jméno a příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě bydliště mimo území České republiky a z něhož je patrná i podoba, popřípadě jiný údaj umožňující správnímu orgánu identifikovat osobu, která doklad předkládá, jako jeho oprávněného držitele. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se

závěrem městského soudu, že rodný list tyto zákonné požadavky nesplňuje, neboť neobsahuje údaje o podobě umožňující identifikaci osoby. Rodný list, což je jediná listina, kterou stěžovatelka prokazuje svou totožnost, proto není způsobilým průkazem její totožnosti. Žalovaná tudíž nepochybila, pokud prostřednictvím České pošty nevyplácí stěžovatelce její důchod s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka není ochotna prokázat svou totožnost platným průkazem.

[19] K důvodu, pro který nemá, resp. odmítá převzít platný občanský průkaz (podle přesvědčení stěžovatelky se jedná o nesprávně uvedený údaj o jejím trvalém pobytu), Nejvyšší správní soud uvádí, že správností údaje o trvalém pobytu v občanském průkazu stěžovatelky se zdejší soud již zabýval v rozsudku ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 61/2015 – 42, v němž neshledal ve vymezení trvalého pobytu stěžovatelky v jejím občanském průkazu žádné pochybení, když mimo jiné konstatoval, že „*stěžovatelka dne 8. 8. 2011 požádala o vydání nového občanského průkazu, přičemž v žádosti uvedla jako adresu svého trvalého pobytu adresu T. 480, H., aniž by doložila správnost tohoto údaje. Protože se tento údaj rozcházel s údaji v registru obyvatel, postupoval žalovaný v souladu se shora uvedenými zákonnými ustanoveními, pokud vycházel při určení místa jejího trvalého pobytu z údajů v registru obyvatel a z rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu ze dne 26. 10. 2010. Takový postup nelze označit za nezákonný zásah do práv stěžovatelky. Ve shodě s krajským soudem lze pro úplnost uvést, že údaj o místě trvalého pobytu má evidenční význam a není způsobilý ovlivnit občanskoprávní vztahy k nemovitostem. Stěžovatelce rovněž nic nebrání vyzvednout si u žalovaného platný občanský průkaz a používat jej v běžném občanském životě.*“ Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že dnem právní moci rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu ze dne 26. 10. 2010, tj. dnem 19. 11. 2010, se novým údajem o místě trvalého pobytu stěžovatelky stala adresa sídla Městského úřadu.

[20] S ohledem na výše uvedené nelze stěžovatelce přisvědčit ani v tom, že ji žalovaná odmítá vyplatit invalidní důchod. Žalovaná totiž nárok stěžovatelky na výplatu invalidního důchodu žádným způsobem nepopírá, přičemž jak již bylo uvedeno v bodě 4 narační části tohoto rozsudku, žalovaná vzhledem k tomu, že si stěžovatelka splátky nepřebírá, rozhodla o pozastavení výplaty splátek invalidního důchodu a jejich deponování. Žalovaná by tudíž invalidní důchod stěžovatelce nepochybně vyplatila v hotovosti prostřednictvím České pošty, jak to stěžovatelka požaduje, pokud by stěžovatelka byla ochotna prokázat, že je oprávněnou osobou k převzetí invalidního důchodu, tj. pokud by předložila průkaz dokládající její totožnost.

[21] Z obsahu žaloby stěžovatelky je patrné, že s údajem o trvalém pobytu v občanském průkazu nesouhlasí a nepovažuje jej za odpovídající skutečnému stavu s ohledem na svá tvrzená práva k družstevnímu bytu. Již ve výše uvedeném rozsudku zdejšího soudu přitom bylo stěžovatelce vysvětleno, že údaj o místě trvalého pobytu má evidenční význam a není způsobilý ovlivnit občanskoprávní vztahy k nemovitostem. Převzetí občanského průkazu tudíž případná práva a povinnost stěžovatelky ve vztahu k předmětnému bytu žádným způsobem nemůže ovlivnit. Nejvyšší správní soud v této souvislosti proto s přihlédnutím k výše uvedenému zdůrazňuje, že nevyplácení důchodu stěžovatelce není zaviněno žalovanou či Českou poštou, ale pouze stěžovatelkou, která odmítá předložit jakýkoli průkaz totožnosti. Jak již přitom přílehavě konstatoval městský soud, stěžovatelka svým chováním nerespektuje zákonnou povinnost občana staršího 15 let mít

pokračování

občanský průkaz, která je stanovena v § 2 odst. 3 zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech. K nepříznivé sociální situaci způsobené nevyplácením invalidního důchodu tak nelze než uvést, že si ji stěžovatelka zavinila sama svým nesprávným, nevhodným, sverpým a tvrdohlavým postojem k celé věci.

[22] Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že občanský průkaz není jediným dokladem prokazujícím totožnost občana. Jako průkaz totožnosti je totiž běžně přijímán také např. cestovní pas, což je ve shodě se závěry odborné literatury, na které poukázal již městský soud. S tímto závěrem se ztotožňuje rovněž Nejvyšší správní soud, neboť smyslem a účelem dokladů dokládajících totožnost fyzické osoby je identifikace osoby pomocí údajů v takovém průkazu uvedených a cestovní pas obsahuje dostatek těchto údajů, neboť jakožto cestovní doklad podle § 6 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, obsahuje podpis občana a jeho fotografii a podle § 6 odst. 3 písm. a) téhož zákona dále obsahuje také jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné číslo, pohlaví, státní občanství, datum a místo narození. Ostatně také v již městským soudem zmíněném přípisu ředitelky odboru interního auditu a kontroly Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30. 9. 2015 je uvedeno, že k vyplacení deponovaných částek prostřednictvím České pošty je nutné prokázat svou totožnost platným občanským průkazem nebo cestovním pasem. Stěžovatelka tudíž může svou situaci řešit získáním cestovního pasu. Vzhledem k tomu, že v cestovním pasu se neuvádí adresa trvalého pobytu, mohlo by být takové řešení přijatelné i pro stěžovatelku.

[23] K argumentaci stěžovatelky, že není spravedlivé, aby pouze Česká pošta vyplácela dávky důchodového pojištění v hotovosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše uvedená právní úprava, na základě které Česká pošta vyplácí důchody v hotovosti, není nespravedlivá, ale je pochopitelná a praktická s ohledem na velký počet poboček České pošty, které jsou rozmístěny po celé republice a z toho plynoucí snadnou dostupnost pro příjemce důchodů vyplácených v hotovosti. I kdyby však důchody v hotovosti vyplácel jiný subjekt, stále platí, že bez prokázání totožnosti nelze důchod vyplatit, neboť musí být ověřeno, že důchod je vyplácen právě a pouze osobě, která na něj má nárok.

[24] K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že v srpnu 2010 a únoru 2011 jí byly dávky invalidního důchodu v hotovosti vyplaceny na pokladně žalované, Nejvyšší správní soud uvádí, že v době těchto výplat stěžovatelka disponovala platným dokladem totožnosti a nebyla tedy dána překážka výplaty důchodu spočívající v absenci takového dokladu, neboť, jak vyplývá z doplnění žaloby ze dne 5. 2. 2016, stěžovatelka nemá občanský průkaz až od 14. 4. 2011.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, přičemž veškeré výše uvedené závěry městského soudu jsou správné, řádně, logicky, přehledně, pečlivě a srozumitelně odůvodněné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému

z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[27] Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Anně Vyhlíkové, advokátce, která byla stěžovatelce k její žádosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 14. 3. 2016, č. j. 65 Na 4/2015 – 27, a náklady jejího zastupování tudíž nese stát, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 11. 8. 2016 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Tarifní hodnota ve věcech důchodového pojištění je podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu pouze částka 5.000 Kč, takže odměna za tento úkon činí podle § 7 bod 3 advokátního tarifu 1.000 Kč. Zástupkyní stěžovatelky nárokový úkon spočívající v převzetí věci Nejvyšší správní soud nemohl přiznat, neboť zastupovala stěžovatelku již v řízení před městským soudem, proto byla s věcí dostatečně obeznámena. Dále zástupkyni stěžovatelky náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni stěžovatelky náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1.300 Kč. Zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. její odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 1.300 Kč, tj. 273 Kč. Zástupkyni stěžovatelky proto bude vyplacena částka ve výši 1.573 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu